

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii**(Sprawa C-122/11)**

(2011/C 160/13)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Kreuzhitz i G. Rozet, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że uchylając dopiero od dnia 1 sierpnia 2004 r. warunek miejsca zamieszkania, który sprzeciwiał się waloryzacji rent i emerytur obywateli europejskich i obywateli EOG zamieszkujących poza terytorium państwa, z którym Belgia zawarła umowę o wzajemności, i nie usuwając dyskryminacji stosowanej wobec tych obywateli przez cały okres przed 1 sierpnia 2004 r. w związku z pozbawieniem ich części renty czy emerytury, Królestwo Belgii uchybiło swoim zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 4 i 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego⁽¹⁾, jak również art. 18 i 45 TFUE ustanawiających zasadę niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową;
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja utrzymuje, że uregulowanie krajowe wprowadziło dyskryminację obywateli innych państw członkowskich, ponieważ wyłącznie na nich nakładało warunek miejsca zamieszkania na terytorium jednego z państw członkowskich lub jednego z państw, z którymi Belgia zawarła umowę o wzajemności celem korzystania z waloryzacji rent i emerytur w okresie do dnia 1 sierpnia 2004 r.

Komisja twierdzi ponadto, że ww. rozporządzenie (WE) nr 883/2004 nie obwarowuje już prawa do powoływania się na zasadę równego traktowania warunkiem zamieszkiwania na terytorium państwa członkowskiego. Osoby objęte omawianym rozporządzeniem mogą zatem dochodzić stosowania tej zasady nawet jeśli zamieszkują w państwie trzecim. Tym samym państwo nie może dłużej zastrzegać waloryzacji rent i emerytur dla własnych obywateli, lecz powinno nią również objąć rencistów i emerytów zamieszkujących w państwie trzecim.

Wreszcie zdaniem Komisji, nie można uwzględnić powodów podnoszonych przez władze belgijskie dla uzasadnienia niemożności stosowania zmienionej ustawy z mocą wsteczną, takich jak uzasadnione oczekiwania, praktyczne trudności czy obciążenie finansowe.

⁽¹⁾ Dz.U. L 166, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 25 marca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej**(Sprawa C-145/11)**

(2011/C 160/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Šimerdová oraz A. Marghelis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że odmawiając zatwierdzenia dwóch wniosków o pozwolenie na dopuszczenie do obrotu weterynaryjnych produktów leczniczych CT-Line 15 % Premix oraz CT-Line 15 % Oral Powder w ramach zdecentralizowanej procedury przewidzianej w dyrektywie 2001/82/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych⁽¹⁾, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 32 i 33 tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze Komisja twierdzi, że ww. dyrektywa 2001/82/WE nie pozwala, aby w ramach zdecentralizowanej procedury państwo członkowskie dokonało prawnej i naukowej oceny wniosku o pozwolenie. Faza zatwierdzenia służy wyłącznie sprawdzeniu, czy przedłożona dokumentacja jest identyczna we wszystkich państwach członkowskich, czy jest kompletna oraz czy zawiera wykaz zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z warunkami wymienionymi w art. 32 ust. 1 dyrektywy. Skarżąca zarzuca zatem stronie pozwanej, że odrzuciła wnioski o pozwolenie powołując się w szczególności na względy związane ze składem produktu leczniczego i jego formą farmaceutyczną, podnoszonym brakiem jego zgodności z prawem krajowym oraz ewentualnym ryzykiem dla zdrowia publicznego.

Komisja zauważa również, że na etapie zatwierdzenia państwa członkowskie, których dotyczy wnioski o pozwolenie, mają obowiązek przyjęcia sprawozdania oceny przedłożonego przez państwo członkowskie, które wydało pozwolenie, na którym opiera się wniosek (odnośne państwo członkowskie), chyba że powołano się na poważne zagrożenie dla zdrowia ludzi, zwierząt lub środowiska naturalnego, zgodnie z art. 33 dyrektywy. Tymczasem władze francuskie nie zachowały procedury przewidzianej w tym artykule.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych (Dz.U. L 311, s. 1).